

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 39, 2017

Nummer 39, 2017

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:9995](#) 14-11-2017

ASR Schadeverzekering NV/Fryske Wâlden Vastgoed 1 bv

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:9826](#) 13-11-2017

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:13556](#) 22-11-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:13098](#) 15-11-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:6040](#) 15-11-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:9163](#) 08-11-2017

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Zaak aangespannen door nabestaanden geëxecuteerde Indonesische mannen in Zuid-Sulawesi. Beroep op verjaring Staat slaagt.

In de periode tussen 1945 en 1947 was in Nederlands-Indië sprake van een chaotische tijd als gevolg van het uitroepen van de Republiek Indonesië en het niet erkennen daarvan door de Nederlandse Staat. In deze periode is vanuit Nederland de opdracht gegeven om verschillende gebieden in de Republiek te 'zuiveren' om te zorgen dat het verzet niet erger werd. In het kader daarvan hebben meerdere executierondes plaatsgevonden waarbij Indonesische mannen om het leven zijn gebracht door Nederlandse militairen. Eisers stellen allen kind te zijn van mannen die in februari 1947 door het DST of andere KNIL-eenheden zijn geëxecuteerd tijdens de zuiveringsacties die toen werden uitgevoerd in Zuid-Sulawesi in het district Sidenreng Rappang, in de dorpen Kulo en Abbokongang.

In 2011 heeft de Rechtbank Den Haag geoordeeld dat een beroep op verjaring van de Staat ten aanzien van een zevental weduwen van de in Rawagedeh geëxecuteerde mannen naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar was (ECLI:NL:RBSGR:2011:BS8793). In 2013 heeft vervolgens de Nederlandse ambassadeur in Jakarta namens Nederland excuses gemaakt en bekendgemaakt dat een regeling in werking zou treden waardoor verschillende mensen in vergelijkbare posities recht kregen op een schadevergoeding (de Bekendmaking). In de Bekendmaking staat dat de Staat ervoor heeft gekozen om te bezien of met claimanten die zich aantoonbaar in een gelijke positie bevinden als de weduwen van Rawagedeh en Zuid-Sulawesi tot een minnelijke regeling kan worden gekomen. Daarbij is (en blijft) voor de Staat uitgangspunt dat de vorderingen van deze claimanten jegens de Staat zijn verjaard.

Eisers vorderen in deze procedure een verklaring voor recht dat de Staat onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld en vorderen voorts een immateriële schadevergoeding van € 30.000. De Bekendmaking voorziet enkel in een vergoeding voor weduwen van slachtoffers van standrechtelijke executies in het voormalige Nederlands-Indië. Kinderen van deze slachtoffers vallen buiten de reikwijdte van de Bekendmaking. Zij zijn aangewezen op het

voeren van een civielrechtelijke procedure tegen de Staat. De Staat stelt zich op het standpunt dat sprake is van verjaring. De Staat grondt zijn verjaringsverweer primair op artikel 1 van de per 1 januari 1992 ingetrokken wet van 31 oktober 1924, *Stb.* 1924, 482 ('de Verjaringswet'). De Verjaringswet bevat een specifieke verjaringsregeling voor geldschulden van het Rijk en andere overheden. Deze wet bepaalt dat voor dergelijke geldschulden een verjaringstermijn van vijf jaar geldt die een aanvang neemt op 31 december van het jaar waarin de geldschuld opvorderbaar is geworden. Bij vorderingen als de onderhavige tot vergoeding van schade uit onrechtmatige daad valt het moment waarop de vordering opvorderbaar wordt samen met het moment waarop de vordering is ontstaan. Voor dit ontstaansmoment is vereist dat de schade op dat moment is geleden (HR 24 mei 1991, *NJ* 1992/246). Niet vereist is dat de schuldeiser op dat moment ook reeds bekend is met het bestaan van de verbintenis. De toepasselijke verjaringstermijn is dus aangevangen op 31 december 1947. Volgens de rechtbank is geen reden een uitzondering op deze verjaringstermijn te formuleren en daarom wordt het verweer van de Staat gehonoreerd. Er is namelijk niet in geschil dat de verjaring niet is gestuit.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:13556

Zaaknummer: C-09-529572-HA ZA 17-333

Rechters: L. Alwin, M.J. Alt-van Endt en D.R. Glass

Advocaten: L. Zegveld en K. Teuben

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Tussenbeslissing in procedure inzake letsel na schermutseling tijdens het mountainbiken waarbij een van de mountainbikers ernstig oogletsel heeft opgelopen. Meerdere bewijsopdrachten gegeven.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 15-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:6040

Zaaknummer: C/01/315892 / HA ZA 16-798

Rechters: O.R.M. van Dam

Advocaten: A. Volkerink-de Boer en H.M.A. van den Boogaard

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Oogletsel. Na arrestatie en tijdens verblijf in penitentiare inrichting is een forse splinter operatief verwijderd uit de linkeroogkas van eiser. Afwijzing gevorderde verklaring voor recht dat Staat en Nationale Politie onrechtmatig hebben gehandeld.

Bij de arrestatie van eiser in 2010 heeft hij een klap op zijn oog gekregen. Als gevolg hiervan heeft hij verschillende oogklachten gekregen, waaronder een opgezwollen en rood ooglid en pijn aan het oog. Enige tijd later is eiser vanuit de penitentiare inrichting (PI) doorverwezen naar het ziekenhuis, alwaar uiteindelijk door middel van een operatie een forse houtsplinter uit zijn oog is verwijderd. Eiser vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat de Nationale Politie en de Staat onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld. Hij voert hiertoe aan dat een van de bij de overval betrokken politieagenten minutenlang zijn knie in het linkeroog van eiser heeft gedrukt, waardoor een splinter de weke delen van het oog is ingedrukt. Voorts heeft de Staat onrechtmatig gehandeld, omdat de medische dienst van de PI geen adequate behandeling van zijn oogklachten heeft ingezet en te lang heeft gewacht met het inschakelen van een oogarts.

Het staat vast dat na de aanhouding van eiser een ernstige ooginfectie is geconstateerd. Voorts is gebleken dat zich in het oog van eiser een forse houtsplinter bevond die uiteindelijk operatief is verwijderd. Of op dit moment sprake is van een volledig herstel van het zicht kan op basis van de beschikbare informatie niet worden vastgesteld. De vraag of en in hoeverre sprake is van blijvend letsel en daarmee door eiser geleden schade als gevolg van eventueel onrechtmatig handelen van de Nationale Politie en de Staat laat de rechtbank vooralsnog onbeantwoord. Eerst zal worden beoordeeld of sprake is van een toerekenbare fout van de Nationale Politie en de Nederlandse Staat.

Ten aanzien van de vordering inzake het gebruikte geweld door de politieagenten, stelt de rechtbank voorop dat voor de toewijsbaarheid van de vordering van eiser tot schadevergoeding uit onrechtmatige daad tegenover de Nationale Politie, gelet op de gronden waarop zij berust, allereerst vereist is dat sprake is geweest van hetzij het gebruik van een

dwangmiddel (in dit geval: de wijze van aanhouding) in strijd met regels van geschreven of ongeschreven recht, waaronder begrepen het geval dat de toepassing van het dwangmiddel in de gegeven omstandigheden zo disproportioneel was dat zij daarom in strijd met de zorgvuldigheid kwam, hetzij een gedraging die in het geheel niet als het gebruik van enig dwangmiddel kan worden opgevat (zie HR 18 november 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT7755). Volgens de rechtbank is het goed mogelijk dat bij het forceren van de deur houtsplinters zijn vrijgekomen die op de kleding van de politieagenten mee naar binnen is genomen en uiteindelijk in het oog van eiser terecht is gekomen. Dit betekent echter niet dat vaststaat dat enige rechtsnorm is geschonden, of dat sprake is geweest van een gedraging die niet als de toepassing van een dwangmiddel kan worden opgevat. Verder heeft eiser geen stukken aangedragen waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk tijdens zijn arrestatie gewond is geraakt aan zijn oog. Aan de orde was, kort gezegd, een zwelling en ontsteking van het linkerooglid en eronder, geen beschadiging/verwonding van de oogbol. De rechtbank overweegt voorts nog dat een zekere hardhandigheid bij de aanhouding op zichzelf niet als onrechtmatig is aan te merken.

Ten aanzien van de verwijten inzake het vermeend onrechtmatig handelen van de Staat, overweegt de rechtbank dat bepalend is of de betrokken medische hulpverleners bij hun werkzaamheden de zorg van een goed hulpverlener in acht hebben genomen en daarbij hebben gehandeld in overeenstemming met de op hen rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiende uit de voor hulpverleners geldende professionele standaard. Dit betekent volgens vaste jurisprudentie dat de desbetreffende hulpverlener (minimaal) de zorg moet betrachten die een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot in dezelfde omstandigheden zou hebben betracht. Uit het medisch dossier van eiser blijkt niet dat hij reeds bij de intake van 29 maart 2010 melding heeft gemaakt van oogklachten. Uit niets blijkt dat de medische toestand van eiser na de intake en vóór 12 mei 2010 zodanig ernstig was dat hij direct, althans eerder, naar een oogarts verwezen had moeten worden. Evenmin zijn er aanknopingspunten dat de gehanteerde aanpak, gefaseerd en oplopend in zwaarte van behandeling naarmate de klachten bleven voortduren, in strijd is met de op de artsen rustende zorgplicht tegenover eiser.

De rechtbank wijst de vorderingen daarom af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:13098

Zaaknummer: C-09-516002-HA ZA 16-914

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt, B. Meijer en R. Hartendorp

Advocaten: J. Wouters, C.C. Jongens en E.P. Ceulen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

ASR Schadeverzekering NV/Fryske Wâlden Vastgoed 1 bv

Bedrijfsongeval. Verzekeraar van uitzender vergoedt schade van werknemer en spreekt, gesubrogeerd in de rechten van de uitzender, de inlener aan, primair op grond van de NBBU-voorwaarden. Schending zorgplicht.

Feiten WerkTijd BV exploiteert een uitzendbureau. WerkTijd heeft een uitzendovereenkomst gesloten met A. Per 8 januari 2008 is A door WerkTijd ter beschikking gesteld aan Fryske Walden Vastgoed 1 BV (hierna: HCA) op basis van een inleenovereenkomst. Op deze inleenovereenkomst zijn de NBBU-voorwaarden van toepassing. HCA heeft A in september 2008 uitgeleend aan Jan Montage BV (hierna: Montage) gevestigd te Lemmer. Bij de aldaar te verrichten werkzaamheden is A op 9 september 2008 een ongeval overkomen, ten gevolge waarvan hij letsel heeft opgelopen. WerkTijd heeft haar bedrijfsaansprakelijkheid verzekerd bij ASR Schadeverzekering NV (hierna: ASR). ASR heeft HCA en Montage als inlenende partijen aansprakelijk gesteld voor de door A geleden schade. Montage is op 1 maart 2011 failliet verklaard. In de onderhavige procedure vordert ASR schadevergoeding van HCA. De rechtbank heeft de vordering van ASR afgewezen. Tegen dit vonnis komt ASR in hoger beroep. *Oordeel* Weliswaar is duidelijk dat sprake is geweest van een ongeval, waarbij de hand van A beklemd is geraakt, maar de precieze toedracht van het ongeval is onduidelijk gebleven. Vast staat dat de hand van A beklemd is geraakt toen de te monteren en door de kraan gehesen ligger (in de rapporten van de Arbeidsinspectie en van Cordaet ook wel ‘spant’ genoemd) zakte op het moment dat A bezig was met een lepel de ligger en de staander aan elkaar te verbinden, zodat deze met bouten en moeren vastgezet konden worden, maar hoe dat heeft kunnen gebeuren, is onduidelijk gebleven. Uit het voorgaande volgt dat WerkTijd in een door A aanhangig gemaakte procedure zou hebben moeten stellen en bewijzen dat HCA en Montage die maatregelen hebben getroffen die redelijkerwijs noodzakelijk zijn om dit ongeval te voorkomen. Wat WerkTijd in dat kader zou hebben moeten stellen (en eventueel bewijzen), is mede afhankelijk van hetgeen vaststaat over de toedracht van het ongeval. In dit geval staat de precieze toedracht van het ongeval niet vast. Duidelijk is dat de hand van A bekneld is geraakt, maar op de vraag wat daarvan de oorzaak was – of A zelf een fout heeft

gemaakt, of dat de fout lag bij de kraanmachinist of bij beiden – geven de overgelegde rapporten geen (eenduidig) antwoord. Indien het tot een gerechtelijke procedure tussen A en WerkTijd zou zijn gekomen, zou WerkTijd om te kunnen voldoen aan haar stelplicht, afgezien van de uitgebrachte rapporten, grotendeels afhankelijk zijn van door HCA aan haar te verstrekken informatie over het ongeval en de nakoming van haar zorgplicht door HCA en Montage. HCA zou er dan ook groot belang bij hebben gehad die informatie te verstrekken, omdat indien WerkTijd aansprakelijk zou worden gehouden WerkTijd haar, HCA, ook in de visie van HCA op grond van de overeenkomst tussen partijen met succes in vrijwaring zou kunnen roepen. Indien A niet (alleen) WerkTijd maar (ook) HCA in rechte zou hebben aangesproken, zou HCA hebben moeten stellen dat zij alle maatregelen heeft (hebben) getroffen die redelijkerwijs van haar (hen) gevergd konden worden om dit ongeval te voorkomen. Tussen A en WerkTijd is echter niet geprocedeerd. Het is daarentegen wel gekomen tot een procedure tussen ASR (gesubrogeerd in de rechten van WerkTijd) en HCA. Van HCA mag, in het licht van hetgeen hiervoor is vermeld over haar positie in de situatie dat A WerkTijd en/of HCA in rechte zou hebben betrokken, verwacht worden dat zij haar verweer tegen de stellingen van ASR in die zin grondig onderbouwt dat zij in elk geval gemotiveerd stelt dat en waarom zij en Montage hebben gedaan wat redelijkerwijs van hen kon worden gevergd om het ongeval te voorkomen. Ofschoon de precieze toedracht van het ongeval ook na de uitgebrachte rapporten onduidelijk is, is wel duidelijk dat het ongeval plaatsvond toen A bezig was met een werk op hoogte waarbij hij in direct contact kwam met zware staalementen die met elkaar verbonden moesten worden. A moest zijn handen gebruiken om de verbinding tot stand te brengen. Een van beide elementen werd daarbij niet door hemzelf, maar door een ander, de kraanmachinist, gemanoeuvreerd. Die kraanmachinist kon vanuit zijn positie niet zelf vaststellen hoever hij het element precies moest laten zakken of hijsen, maar was daarvoor afhankelijk van aanwijzingen die A hem gaf. Die aanwijzingen werden met handgebaren gegeven. Aan dit werkproces kleefde het risico dat een hand bekneld raakt tussen beide elementen. Het betreft immers 'handwerk' in de onmiddellijke omgeving van zware elementen waarvan er één in beweging is. Het bewegende element wordt bovendien gemanoeuvreerd door een derde, die zelf geen rechtstreeks zicht heeft op de plek waar beide elementen bij elkaar komen (en waar een hand bekneld kan raken), maar die zijn manoeuvres moet afstemmen op aanwijzingen door middel van handgebaren. De veiligheidsverplichtingen van de werkgever moeten erop gericht zijn om te voorkomen dat het risico dat een hand of een ander lichaamsdeel van de betrokken werknemer bekneld raakt, zoals daadwerkelijk is gebeurd, zich realiseert. Gesteld noch gebleken is dat ten aanzien van dit risico specifieke maatregelen zijn getroffen of instructies zijn gegeven. Volgens HCA is het gevolgde werkproces het in de staalbouw gebruikelijke proces. Dat betekent, anders dan HCA meent, niet dat van de werkgever geen specifieke maatregelen gevergd kunnen worden. Dat

overeenkomstig het gebruikelijke werkproces is gehandeld, betekent nog niet dat de werkgever de maatregelen heeft getroffen die redelijkerwijs van hem gevergd kunnen worden om het ongeval te voorkomen. In dit geval is, volgt uit de omschrijving van het werkproces, cruciaal dat de kraanmachinist geen direct zicht had op de plaats waar de beide elementen door A met de hand aan elkaar bevestigd moesten worden, en derhalve op de plaats waar het risico bestond dat de hand van A, bij het manoeuvreren van een van de elementen bekneld kon raken. De machinist was voor zijn 'zicht' op deze plek afhankelijk van handgebaren van A. HCA heeft niets aangevoerd waaruit volgt dat het technisch of financieel, bijvoorbeeld door middel van het aanbrengen van een camerasysteem op de kraan, redelijkerwijs niet mogelijk is om de kraanmachinist beter zicht te geven op deze plaats. Ook heeft zij niet onderbouwd dat het redelijkerwijs niet mogelijk is om de communicatie te verbeteren tussen de kraanmachinist en de medewerker die de elementen dient te verbinden, bijvoorbeeld door hen hulpmiddelen ter beschikking te stellen waardoor ze mondeling kunnen communiceren. Ook heeft HCA niet duidelijk gemaakt waarom de kraanmachinist en A niet zijn geïnstrueerd om, zoals ASR suggereert, te werken met een systeem van 'checks and doublechecks', waarbij de machinist het te manoeuvreren element pas in beweging brengt nadat hij van A de dubbele bevestiging heeft gekregen dat dat kan. Dat een dergelijke werkwijze niet gebruikelijk is, betekent niet dat de werkgever zijn werknemers – ook de ervaren werknemers, die geneigd zullen zijn, gelet op de dagelijkse omgang met risico's, om voor de gemakkelijkste en niet de veiligste werkwijze te kiezen – niet dient te instrueren om deze werkwijze toch toe te passen teneinde de kans op het zich realiseren van een voor de hand liggend risico, het bekneld raken van een lichaamsdeel, te voorkomen. HCA heeft erop gewezen dat de Arbeidsinspectie geen overtreding van de Arbeidsomstandighedenwet heeft geconstateerd. Dat gegeven staat op zichzelf niet in de weg aan het oordeel dat de werkgever een zorgplicht heeft geschonden. De zorgplicht van de werkgever is niet beperkt tot de naleving van publiekrechtelijke normen, die immers slechts een minimumniveau aan veiligheid beogen te bieden, terwijl de werkgever verplicht is zelfstandig een zo goed mogelijk arbeidsomstandighedenbeleid te voeren dat mede gericht is op de gezondheid en veiligheid van de werknemer (vgl. art. 3 Arbowet). De slotsom is dat HCA de stelling van ASR onvoldoende heeft weersproken, dat WerkTijd in een eventuele procedure er niet in zou zijn geslaagd te stellen en te bewijzen dat zij (en haar hulppersonen HCA en Montage) de maatregelen hebben getroffen die redelijkerwijs van haar (hen) konden worden gevergd om dit ongeval te voorkomen. De slotsom is dat de vordering van ASR op HCA toewijsbaar is voor zover het betreft het aan A betaalde bedrag, maar niet voor wat betreft de eigen onderzoekskosten in verband met de afwikkeling van de letselschadeclaim van A.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:9995

Zaaknummer: 200.167.652/01

Rechters: H. de Hek, J.H. Kuiper en D.H. de Witte

Advocaten: J.R. Meelker en A.J. Welvering

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Doodslag op partner en verkrachting en moord op stiefdochter. Afwijzing vorderingen ten aanzien van affectieschade, toewijzing van vordering voor vergoeding shockschade zoon van omgebrachte moeder, nu beelden die bij hem zijn opgeroepen zijn gelijk te stellen aan directe confrontatie.

De zoon van de omgebrachte vrouw heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert een vergoeding voor de geleden affectieschade en shockschade. Ten aanzien van de affectieschade overweegt het hof dat geen redenen bestaan om te anticiperen om het nog in te voeren Wetsvoorstel affectieschade. De vordering ten aanzien van de shockschade wordt wel toegewezen, omdat evident is dat de voornoemde gebeurtenissen een hevige schok teweeg hebben gebracht. De wetenschap dat hij twee dagen in zijn ouderlijke woning heeft geleefd, terwijl zijn moeder en zusje dood in de kruipruimte lagen, dat hij zijn voeten heeft staan vegen boven hun lichamen, is voor hem niet te verkroppen. Daarnaast zijn de feiten en omstandigheden die later bekend zijn geworden over zijn moeder en zusje en de geur die hij heeft geroken dermate krachtig dat hij zich een voorstelling heeft kunnen maken van de toestand waarin zijn moeder en zusje zich na hun dood en het verbergen van hun lichamen, bevonden. De beelden die hierdoor bij hem zijn opgeroepen, zijn naar het oordeel van het hof daarom vergelijkbaar met de feitelijke en directe waarneming van de gevolgen van de misdrijven. Ten slotte is van belang dat de uitgebreide media-aandacht die direct na de vondst van de lichamen ontstond tot gevolg heeft gehad dat hij voortdurend is geconfronteerd met gruwelijke details, hetgeen ook geldt voor de periode daarna aangezien deze details in het strafrechtelijke onderzoek uitgebreid zijn behandeld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:9826

Zaaknummer: 21-004430-16

Rechters: A. van Holten, J. Dolfig en G.A. Versteeg

Advocaten: Y. Moszkowicz

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Niet voldaan aan vereisten voor immateriële schadevergoeding door vermeende beroepsfout advocaat door intrekking beroepsprocedure.

Aansprakelijkheid advocaat (gedaagde) naar aanleiding van een onterecht ingetrokken procedure inzake de uitschrijving uit de GBA. Eiser stelt dat hij als gevolg van deze fout een schade heeft geleden voor een bedrag van € 60.000. Een deel van dit bedrag bestaat uit smartengeld. Eiser is namelijk van mening dat hij schade heeft geleden vanwege het niet beschikken over een identiteitsbewijs gedurende enige tijd, waardoor zijn bijstandsuitkering is geweigerd. De rechtbank oordeelt dat onvoldoende is onderbouwd dat eiser hierdoor schade heeft geleden en dat derhalve niet aan de eisen van artikel 6:106 BW is voldaan. Daarnaast is de omstandigheid dat eiser uit de GBA is uitgeschreven niet de reden dat hij geen bijstandsuitkering heeft ontvangen. Dit ligt namelijk aan het feit dat hij onvoldoende duidelijkheid heeft verschaft omtrent zijn woonsituatie. Het is daarom niet aannemelijk geworden dat de beroepsfout van gedaagde tot deze schade heeft geleden. Alle vorderingen worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:9163

Zaaknummer: C/10/516625 / HA ZA 16-1392

Rechters: J.F. Koekebakker

Advocaten: M.A.R. Schuckink en T. Smith-Hussein

Wetsartikelen: 6:106 BW